

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ: ΠΟΛΥΓΑΜΙΑ

Τὸ ἔργο δὲν ἔχει φιλολογικὴ ἀξίωση. Τὸ δῆλωσε, καθὼς ἄκουσα, ὁ ἴδιος ὁ συγγραφέας. Ὅμως πάντα, ὑποθέτω, ἔχει ἀξίωση ρωμαϊκῆς φάρσας. Οἱ Γάλλοι συνηθίζουσι καὶ τὰ πιὸ γυμνὰ πράγματα, νὰ τὰ λένε μὲ τρόπο λεπτό, νὰ τὰ σκεπάζουσι. Ὁ κ. Ξενόπουλος καὶ τὰ πιὸ κοινὰ πράγματα τὰ παρουσιάζει πρόστυχα καὶ ξετσιπίωτα. Γαργαλάει τὸν κοσμάκη κι ὁ κοσμάκης γελάει. Κατέχει ἔτσι τὴν τέχνη νὰ κρατᾷ τὸ διαφέρο τοῦ ἀμόρφωτου κοινοῦ. Γι' αὐτὸ κι ὡς τώρα τὰ δράματά του κατώρθωσε νὰ τὰ περάσῃ γιὰ φιλολογικά.

Ἡ δῆλωσή του ἔρχεται κάπως ἀργοπορημένη.

Ἡ φάρσα παίζεται στὴν Ἀθήνα. Κι ἔμως κανένα ἀπὸ τὰ πρόσωπα δὲ γνωρίζουμε. Ὁ κ. Ξενόπουλος φρόντισε νὰ φέρῃ τὸ καλοῦπι τοῦ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Τὸ μόνο ἑλληνικὸ τῆς φάρσας αὐτῆς εἶναι ἡ προστυχιά της. Προστυχιά ὄχι μονάχα ἐξωτερική. Ἡ οὐσία της εἶναι ἡ προστυχιά. Καταλαβαίνουμε τὸ βέρο τὸ Ρωμιό, ὅσο κι ἂ θέλησε νὰ βάλῃ ψεύτικο Παριζιάνικο φτιασίδι ἢ ἀκριβῶς καὶ γι' αὐτό.

Καὶ τὸ κοινὸ γελάει. Μὰ τὸ κοινὸ τί ἄλλο εἶναι κι αὐτό, παρὰ ὁ ἴδιος ὁ Ρωμιός, πρὸς τὸ εὐρωπαϊκὸ φτιασίδι τοῦ τὸν προδίνει;